MİTHAT BALA

Allah'ın Aslanı
Hazreti
ALİ

- ROMAN -

"Onu seven, beni sevmiştir..."
Hz. Muhammed (sav)

4. BASKI

Hayat

Allah'ın Aslanı
Hazreti
ALİ

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-149-8
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 557
Hayat Edebiyat : 54
Kitabın Adı : Allah'ın Aslanı - Hz. Ali
Yazarı : Mithat Bala
Yayın Editörü : Ahmet Savaş Özpınar
Kapak Tasarım : Hayat Yayınları
İç Tasarım : Aydın Altuntaş
Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter/hayatyayinlari - facebook/hayatyayinlari.com - /hayatyayinlari

Mithat Bala

Hayat

Mithat Bala

1969 yılında Ordu ili, Ulubey ilçesi, Ohtamış köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokulu Ulubey İmam Hatip Lisesinde, Liseyi ise Trabzon İmam Hatip Lisesinde okudu. 1993 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1994 yılından itibaren Milli Eğitim bünyesinde çeşitli il ve okullarda öğretmen- yönetici olarak çalıştı.

Hâlen Samsun'da Milli Eğitim bünyesinde bir okulda öğretmen olarak görev yapmaktadır.

İdealist ve Hakk'a hizmeti ilke edinmiştir. Hedefi "Asrı Saadet" neslini yetiştirmektir. Bunun için de insanın Resulullah (sav)'in ve O'nun dostlarının ahlakıyla ahlaklanması gerektiğini bilmekte, kalemiyle de Resulullah (sav)'in dostlarını tanıtmaya çalışmaktadır. İnsanın otuz kiloyu kaldırabilecekken yirmi beş kiloda bırakmasını, görevini eksik yapması olarak düşünür ve bundan da sorumlu olduğumuza inanır.

İthaf

Beni yetiştiren ve bu günlere gelmemi sağlayan anne ve babama ithaf olunur.

Ayrıca çalışmalarımda sabırla bana yardımcı olan eşime ve oğullarım Mehmet Akif ve Emre'ye...

Teşekkür

Manevi olarak beni yüreklendiren ve desteklerini esirgemeyen ağabeyim Medet Bala'ya,

Değerli fikirleriyle bana yön veren editörüm Ahmet Savaş Özpınar'a,

Ve Hayat Yayın Grubu ailesi adına Hayati Bayrak beyefendiye sonsuz teşekkürler.

Her yıldız bir ışıktır.
Sayısız yıldızlar vardır gökyüzünde.
İçlerinde bazıları vardır ki ayrılır diğerlerinden,
Yol olur, rehber olur sizlere,
Engin denizlerde de olsanız,
Çölde de kalsanız,
Karanlığın girdabında kaybolmazsınız.
Gideceğiniz yere götürür sizi.
Sahabeler içerisindeki Kutup yıldızlarından biridir Hz. Ali (RA)
Onu takip eden koyu karanlıkta da olsa,
Fitnenin ocağına da düşse yolunu kaybetmez,
Elinde Zülfikar varmış gibi biçer küfrü, açar Hakk'ın yolunu.

ZÜLFİKAR

Lâ Feta illa Ali, Lâ Seyfe illa Zülfikar
Ali gibi yiğit, Zülfikar gibi keskin kılıç yoktur.

Yılan dilli bir kılıç mıdır ol Zülfikar,
Göklerde dövülüp, tekbirle yere inen.
Asayı Musa'nın biçtiği gibi bahri
İnanana yol olup, küfrü kökten biçen.

İslam'ın nuru, korkulu rüyası küfrün,
Mazlum'a merhem, zalime ölüm Ali'de.
Aşk, iman ve de doğruluk değilse yolun,
Kim olursan ol, tutamazsın sen elinde.

Hakk'ın yoludur Zülfikar Ali'nin yolu,
Muhammed'den geçer, muhabbete ulaşır.
Muhammedi aşkla kaldırırsanız kolu,
Söz, kalem olur Zülfikar, size yakışır.

Resulullah Efendimiz Hz. Muhammed SAV buyurdu: "Ali'yi Mü'minler sever. Ona sadece münafıklar kin besler."

(Müslim. İman-131)

"Benim yüzümden iki tip insan helak olmuştur: Birinciler, beni sevme hususunda aşırı gidenler. İkinciler de beni sevmeyip aleyhimde bulunanlar."

(Hz. Ali - Kenzü'l Ummal)

Kâbe'de Doğan Çocuk

Şehirlerin anası, emin belde Mekke... Hz. İbrahim tarafından dualanan kutsal şehir…

Hz. İbrahim, eşi Hz. Hacer'i ve oğlu İsmail'i altın sarısı kumların ortasına bıraktığında kızgın güneş, kum ve vahşi hayvanlardan başka bir şey yoktu etrafta. Hz. Hacer, tek kelime etmeden kendilerini bu ıssızlığın ortasında bırakıp giden eşine seslendi.

"Bizi kime bıraktın?"

Yanlarında az bir yiyecek ve az bir su vardı. Cevap tek kelimeydi.

"Allah'a!"

Allah, her şeyin yaratıcısı, tek sığınak, tek dayanaktı. Varlığı o yaratmış, sayısız nimetleri de o vermişti. Onun dilediğinden başka bir şey olmazdı koca evrende. O, hayatın da ölümün de tek sahibiydi. Sudaki balığın, havada uçan kuşun, yerdeki karıncanın da rızkını O verirdi. Muhtaç bırakmazdı kulunu kimseye.

Teslimiyet içerisinde, emin bir kalp ile sordu.

"Meleği Cebrail'le, O mu dedi sana?"

"Evet."

Şek kalmadı kalbinde, endişeler gitti, huzur buldu.

"O ne güzel vekildir. Git o zaman."

Alev alev yanan çölün ortasında tevekkülle birbirlerine sarıldı ana oğul. Dudaklar kıpır kıpır duadaydı. Ne çare ki dayanmazdı hazıra dağlar. Yanlarındaki bir iki lokma yiyecek ve su bitti.

Su! Hayatın kaynağı su... Biçare İsmail ciğerleri parçalanırcasına ağlamaya başladı. Anne Hacer, kendinden ziyade oğlu için endişe-

lendi. Kalbinin yarısını, kızgın kumların üzerine oturttuğu oğlunun yanında bırakarak hemen yakınlarında bulunan Safa Tepesi'ne koştu. Yaşlı gözlerle baktı tâ ötelere. Bir vaha, yeşillik ya da bir karartı, bir kervan… Çaresiz döndü oğlunun yanına.

Yavrusu, İsmail'i su diyerek ağlamaya devam etmekteydi. Kalbi parçalandı. Tekrar koştu Safa Tepesi'nin karşısındaki başka bir tepeye. Adı Merve'ydi. Baktı, baktı… Aklı da kalbi de oğlundaydı. Tekrar döndü kumların üstünde ağlamaktan bitap düşmüş oğlunun yanına. Kendisinin de susuzluktan dudakları kurumuştu. Su diyerek inleyen oğlunun her çığlığı kalbinden kopan büyük bir parçaydı. Tekrar koştu Safa Tepesi'ne, indi. Sonra yine Merve'ye koştu…

Dördüncü çıkışıydı Safa Tepesi'ne. Merve Tepesi'yle beraber yedi olmuştu sayı. Umutsuz gözlerle ufku taradı tekrar. Varlığının bütün zerresiyle Rahmet diledi Yaradan'ından.

"Çöldeki karıncaları susuz bırakmayan Allah'ım! Yerin derinliklerindekileri gören, kayaların içerisindeki bir tohumu bile susuz bırakmayan, bir kurtçuğu bile doyuran Allah'ım. Sana iman etmeyenlere, seni inkâr edenlere bile aman veriyor, nimetlerinle onları doyuruyor, onlara nice süreler tanıyorsun. Biz de senin kulununuz. Şu ağlayan yavru için merhamet et bize, rahmetini gönder. Bir damla yağmur, bir yudum su Allah'ım. Medet Allah'ım!"

Yakarışlar arşı titretti. Hacer'in kuruyan göz pınarları rahmet umuduyla hep uzaklara, bazen de göklere baktı. Çaresiz inerken Safa Tepesi'nden, oğlunun ellerini ve ayaklarını oynattığını gördü. Sesi de kesilmişti. Endişelendi. Kalan son gücünü ayaklarına verdi. Susuzluktan dudakları çatlamış, dili kurumuştu. Güneş de alev olmuştu tepesinde. Vahşi hayvan, yılan endişesiyle yürürken oğluna doğru, kalbi duadaydı yine.

"Merhamet Allah'ım! Merhamet. Şu biçare kuluna merhamet! Sahipsizlerin sahibi sensin. Senin gücün her şeye yeter…"

O da ne? Gözleri ışıdı. Feri kesilen ayakları güçlendi. Oğlu su birikintisinin ortasında oynuyordu. Rahmet uzaklardan, göklerden değil yerden gelmişti. Oğlunu oturttuğu yerden fışkırmıştı hayat.

Sevinçle koştu. Suyun etrafındaki kumları avuçladı avuçladı attı kenara. Topraktan fışkıran kaynağın etrafını genişletti.

" Zem Zem!" dedi. "Dur, gitme, kaybolma!"

Sonra avuç avuç su içirdi oğluna. Kendi de içti kana kana. Şükürler etti Allah'a, secdeye vardı.

"Sahipsizlerin sahibi Allah'ım! Hamd sanadır, övgü sanadır. Sen Erhamerrahimsin…"

Dünyanın en değerli nimeti sudur çölde. Su demek hayat demektir.

Çölde gezinen insanlar ki Cürhüm Kabilesi'ndendiler. Çölün ortasında bol, temiz ve kullanılabilir bir su kaynağını görünce hemen buraya geldiler. Kuyunun başında küçücük yavrusuyla bekleyen kadına, Hz. Hacer'e seslendiler:

"Biz de bu sudan kullanabilir miyiz? Buraya yerleşebilir miyiz?"

Çadırdan da olsa bir şehir kuruldu, "Zemzem" adını verdikleri kuyunun etrafında… Günler günleri, aylar ayları kovaladı. Hz. İbrahim, ıssız çölün ortasına bıraktığı eşi ve oğlunu merak etti. Emin Belde Mekke'ye geri geldi. Gördü ki çölün ortasında şehir kurulmuş, mutlu oldu. Rabbinin emriyle çamur yoğurdu, kerpiç biçti. Büyüyüp serpilen oğluyla beraber ibadet için yeryüzünün ilk mabedini yapmaya başladı. Tevhit inancının sembolü Kâbe'yi inşa etti. İlk insan ve ilk peygamber Hz. Âdem'in yaptığı yere yaptı Kâbe'yi. Hz. Âdem'in cennetten getirdiği "Siyah Taşı" da Kâbe'nin yakınındaki Ebu Kubays Dağı'nda buldu. Ekin bitmeyen vadinin ortasına bina ettiği Kâbe'nin duvarına yerleştirdi. Sonra ellerini açtı, tekrar dua etti Allah'a.

"Allah'ım! Bu yeri güvenlikli kıl. Benim soyumdan da insanlara iyiyi doğruyu öğreten önderler yap. Rabbimiz, Sen onlara içlerinden bir elçi gönder. Onlara ayetlerini okusun, kitabı ve hikmeti öğretsin. Ve onları arındırsın. Şüphesiz sen, güçlü ve üstün olansın. Hüküm ve hikmet sahibisin."

İbrahim peygamberin lakabı "Halil"di. Halil "dost" demekti. Dostlukta sınanırdı bazen.

İbrahim peygamber, malıyla sınanmıştı ilk önce. Sürülerinin başında beklediği bir gün insan kılığında bir melek geldi ona.

"Bu sürüler, bunca mal mülk kimin? Kimdir bunun sahibi?" diye sordu.

"Allah!" dedi Hz. İbrahim. "Bunca malın mülkün gerçek sahibi Allah'tır. Ben sadece bekçisiyim."

İnsan kılığındaki melek, "O zaman, Allah için bu malın yarısını ya da üçte birini bana versene." dedi.

İbrahim peygamber, milyarlar içerisinden dilenciye birkaç kuruş veriyormuş gibi rahattı. Gönül huzuru içerisinde, "Allah içinse al, hepsi senin olsun!" dedi.

İnsan kılığındaki melek şaşkın baktı Hz. İbrahim'e… İbrahim peygamber tekrarladı sözünü.

"Allah için helal ettim sana, hepsi senindir."

Sürüleri bıraktı, döndü sırtını. Vadiden uzaklaşmaya başlamıştı ki Allah'ın meleği gerçeği söyledi o zaman.

"Ben Allah'ın meleğiyim Ya İbrahim! İmtihanı kazandın. Malın senindir."

O, Halil'di… Halil'lik kolay verilmezdi insana. Meleğe, "Ben Allah için verdim. Alamam." dedi.

Melek, "Ben de Meleğim. Benim malla, mülkle işim olmaz ki." dedi.

İbrahim peygamberin verdikleri vakıf oldu.

İbrahim peygamberin ikinci imtihanı canıydı. Tanrılık iddiasında bulunan Nemrut, onu ateşe atmak istemişti. Dağ gibi kuru odunları yığdırmış, tutuşturmuştu. Bir tepenin üstünde ellerini ayaklarını bağlayarak mancınığa oturttuğu İbrahim Peygamberi ateşe fırlatıyordu ki Allah'ın meleği Cebrail geldi yine.

"Beni sana Allah gönderdi. Var mı bir isteğin ya İbrahim?"

İbrahim peygamber zerre kadar can kaygısı taşımıyordu.

"Ey Cebrail! Rabbim beni görmekte mi?"

"Hâşâ!" dedi Cebrail. "Rabbim, her şeyi görmekte... Seni de görmekte."

"O zaman halimi de biliyor?"

"Biliyor ki beni gönderdi sana." dedi Cebrail. "O, her şeyi bilir, her şeyden bilgisi vardır."

İbrahim peygamber, "O halde ey Cebrail! Girme dostla dostun arasına, çekil aradan. Dost öyle uygun görmüşse, kim korkar ki nârdan." dedi.

Yine kazandı imtihanı. Ateşin tabiatı yakmakken yakmaz oldu, gül bahçesine döndü. İbrahim peygamber gül bahçesinin ortasında duaya durdu.

Üçüncü imtihanı ise belki de en zoruydu. İlahi emir rüyada gelmişti.

"Sözünü tut," diyordu. "Verdiğin sözü yerine getir."

Ter içerisinde uyandı.

"Neydi dostuna verdiği söz?"

Yaşı ilerlemiş ve çocuğu olmamıştı. Samimi bir kalple niyazda bulunmuştu dostuna.

"Bir oğlum olursa Allah'ım, bu dünyadaki en sevdiğimi kurban edeceğim sana."

Eşi Sare'de çocuk özlemi çekmekteydi. Kocasına kendi elleriyle takdim etmişti köle Hacer'i.

Hacer'den İsmail doğmuştu önce. Sonra ilk eşi Sare'den İshak oldu. Sare, Hz. Hacer'i ve oğlu İsmail'i kıskanmıştı. Kıskançlık çekilemez hale gelmişti. Rabbinin emriyle eşi Hacer'i ve oğlu İsmail'i o zaman getirmişti bu ekin bitmez vadiye.

Kalktı, hemen o gün koyunlar kurban etti. Etlerini dağıttı fakirlere, yoksullara.

Gece rüyasında tekrarlandı aynı emir.

"Sözünü tut, yerine getir."

Kalktı, inekler öküzler kesti. Etlerini yine fakire fukaraya dağıttı. Dağlardaki vahşi kurtlar bile nasiplendi kesilen kurbanların etlerinden.

Rüyada yine tekrarlandı aynı emir.

"Adak sözünü tut, yerine getir."

Develerden de kurbanlar kesti. Yine dağıttı etlerini. Ama yine aynı rüya …

"Verdiğin söz, ey İbrahim! En sevdiğin!"

Terler içerisinde uyandı Hz. İbrahim. Verdiği söz düştü aklına.

"Bu dünyadaki en çok sevdiğimi kurban edeceğim sana."

Bu dünyadan en çok sevdiği, oğluydu. Halil, oğluyla sınanmadaydı şimdi. İnsanın amansız düşmanı Şeytan da görevini yaptı. Halillik'ten olsun diye insan kılığında Hz. İbrahim'e geldi. En zayıf anında, en zayıf yerinden saldırdı.

Halillik makamına ulaşan büyük peygambere, "Hiç insan kendi oğlunu keser mi İbrahim? Bu yaşta bir de evlat katili mi olacaksın? Sözse söz, ne olmuş yani?" dedi.

İbrahim peygamber çakıl taşları aldı yerden. Kovaladı şeytanı. Eşinin yanına vardı.

"Oğluma banyo yaptır. En güzel elbiselerini giydir, koku sür. Saçlarını tara, kınala. Dağa oduna gideceğiz." dedi.

Allah'ın Halil'i İbrahim peygamberden ümit kesen şeytan, Hz. Hacer'e gitti. Annelik duygusunu kullanmak istedi.

"Hiç dağa oduna gidilirken en güzel elbiseler giyilir, kokular sürülür, saçlar kınalanır mı? Koş, kurtar yavrunu. İbrahim kesecek oğlunu!"

Hacer iman etmişti İbrahim peygambere. Çölde, o çaresiz anında Rabbi yetişmişti imdadına. Yerden, kumların arasından göndermişti rahmetini.

"O, Allah'ın peygamberidir, Rabbimin dilemediğini yapmaz!" dedi, tam bir teslimiyet içerisinde. İnsan suretine bürünmüş şeytanı kovdu yanından. Son bir ümitle çocuk yaştaki İsmail'e koştu, melun. Ondan da eli boş ayrıldı.

İbrahim peygamber Mekke'nin yakınındaki Mina'ya götürdü İsmail'i. Büyükçe bir taşın üstüne, kayaya yatırdı.

Elleri ve ayakları bağlıydı İsmail'in. Gözleri de bağlıydı. Babasına o demişti bağla diye.

"Sen emrolunduğunu yap babacığım! Ancak can tatlıdır. Bağla ki elimi, ayağımı, gözümü, kaçmaya çalışmamayım. Sana da bana da eziyet olmasın."

Bıçağı İsmail'in boynuna çaldı Hz. İbrahim. Bir daha, bir daha çaldı. Taşı kâğıt gibi kesti de bıçak, İsmail'e işlemedi.

Hz. İbrahim, Allah'ın meleği Cebrail'i gördü o an. Tekbirler getirerek iniyordu gökten. Yanında kınalı bir koç vardı.

"Al," dedi. "Bunu kurban et. Rabbim kabul etti duanı."

Ve yine kazandı imtihanı… Rabbine şükretti.

İbrahim peygamber yine ayrıldı emin belde Mekke'den. Yıllar sonra tekrar geldi. Oğlu evlenmişti. Tekrarladı duasını.

"Rabbim! Benim neslimden de Hakk'ı öğretecek önderler gönder. Onlara ayetlerini okusun, kitabı ve hikmeti öğretsin. Ve onları arındırsın. Şüphesiz sen, güçlü ve üstün olansın. Hüküm ve hikmet sahibisin."

Hz. İbrahim peygamberin duası Allah katında kabul olundu. Nesiller nesilleri kovaladı. Hz. İsmail'in oğullarının soyundan, insanlığın muştusu, rehberi, önderi, âlemlere rahmet son peygamber Hz. Muhammed (sav) doğdu.

Abdullah'ın oğlu, Abdulmuttalip'in torunydu. Babasını doğmadan iki ay önce kaybetmişti. Annesi Âmin, yetim olarak doğurmuştu son Nebi'yi. Altı yaşında anne Âmine de göçtü ebediyet âlemine. Medine yakınındaki Ebva Köyünde son kez öptü, kokladı biricik yavrusu Hz. Muhammed (sav)'i.

"Allah seni mübarek kılsın ey Muhammed! Sen ki Allah'ın yardımıyla ölüm okunun isabet etmesinden yüz deve karşılığında kurtulan babanın oğlusun. Şayet rüyalarımda gördüklerim doğru ise sen, Allah tarafından çok önemli bir makama getirilecek, putlardan uzak kalacaksın.

Gözümün nuru Muhammed'im. Canlı olan her şey ölmeye, her yeni eskimeye mahkûmdur. Ben de ölüyorum. Ama inanıyorum ki ismin baki kalacak. Çünkü ben tertemiz bir çocuk dünyaya getirdim. En hayırlı olanı arkamda bırakıyorum. İsmin yerde de gökte de çokça anılsın."

Minik elleriyle toprak attı annesinin üstüne. Öksüzlüğü tattı. Altı yaşından sekiz yaşına kadar dedesinin kanatlarının altına sığındı. Sekiz yaşındayken o ulu çınar da göçtü dünyadan. Amcası Ebu Talip gölge oldu O'na.

İnsanlığa rehber, hidayet güneşi olacak olan öksüz Hz. Muhammed (sav), Allah tarafından hazırlanırken risalet görevine, otuz yaşına gelmişti. Takvimler altı yüzü göstermedeydi. Mekke'nin soylu ama yoksul ailesi Ebu Talip heyecanlıydı. Eşi Fatıma beşinci çocuğuna hamileydi.

Zaman ilerlemiş, doğum vakti yaklaşmıştı. Ebu Talip'in eşi Fatıma karnı burnunda, Kâbe'nin yanından geçmekteydi. Birden sancısı arttı. Geçer düşüncesiyle Kâbe'nin duvarına yaslandı. Sancı, azalacağı yerde arttı, şiddetlendi. Kâbe'nin içerisine girdi. Çocuğu doğurdu.

Doğan çocuk erkekti. Annesi, kundağa sardı bu çocuğu, eve geldi. Çocuğa babasının adını vermeyi düşündü.

"Adı Esed olsun."

Esed, aslan demekti. Oğlu aslan gibi güçlü, kuvvetli olsun istiyordu. Mert ve cesur olsun, düşmanını bir pençede indirsin yere.

Habersiz bir şekilde Allah tarafından risalet görevine hazırlanmakta olan Hz. Muhammed (sav), sekiz yaşından itibaren evlenene kadar Amcası Ebu Talip'in evinde büyümüştü. Otuz yaşındaydı. Amcası ve yengesini sayar, yengesine "Benim ikinci annem, Fatıma annem!" derdi. Evlenene kadar tam on yedi yıl, aynı sofradan yemek yemişler, aynı çatının altında yaşamışlardı. Çocukları olduğunu duyunca sevindi.

"Annemin bir oğlu daha olmuş."

Eşi Hz. Hatice'yle beraber hemen Ebu Talibin kerpiç evine yöneldi. Tebrik için geldi.

Annesi Fatıma'nın kucağında gördü onu. Minicikti ama bakışı, duruşu bir başkaydı. Aslan gibi bakmıştı kendisine. Gülümsedi. Gelecekteki risalet görevinden habersiz Hz. Muhammed (sav) de, o da uzun uzun baktılar birbirlerine.

Hz. Hatice de, anne Fatıma da seyretti onların bakışmalarını. Onlar da görmüşlerdi yeni doğan yavrunun soylu Hz. Muhammed (sav)'e baktığında gülümsediğini. Biri otuz yaşında, diğeri bir günlük de olsa soylu ruhlar tanımışlardı birbirlerini. Zaten seçilmiş ruhlar ezelden bilirdi seçileni.

Hz. Muhammed (sav) bakışlarını yeni doğan çocuktan almadan her zamanki tatlı diliyle sordu anne Fatıma'ya, "Adını ne koydunuz?"

Anne Fatıma sevgiyle baktı soylu oğlu Hz. Muhammed (sav)'e.

"Babamın ismini düşünüyoruz. Esed."

İnsanlığa rehber Hz. Muhammed (sav), anne dediği yengesine baktı.

"Ali ismi daha çok yakışır." dedi.

Ebu Talib ve anne diye seslendiği yengesi Fatıma da yeğenleri Hz. Muhammed (sav)'i çok severlerdi. Sevgili oğullarının arzusunu kırmadılar.

"Adı Ali olsun," dediler. "Ali."

Ali ismi; yücelik, yükseklik, şan, şeref, kuvvet ve kudret sahibi olmak anlamlarına gelmekteydi.

Bu küçük çocuk daha sonra büyüyecek, gerçekten isminin bütün anlamlarının hakkını verecekti. Adı dilden dile dolaşacak, yiğitliğin ve mertliğin sembolü olacaktı. Esed ismini hiç kullanmasa da annesi, çocukken bazen ona "Haydar!" diye de seslenecekti. Haydar da aslan anlamına gelmekteydi. O, Hayber savaşında kale komutanı Mehrab'ın kendisini öven şiirine, "Ben annesinin Haydar ismini verdiği kişiyim." diyen Esedullah'dı. Allah'ın Aslanı Hz. Ali'ydi …

Hane-i Saadet'e

Çamuruna Hz. İbrahim'in teri karışan Kâbe! Her kerpici Hz. İbrahim'in elinde şekillenen ve duvarları dualarla yükseltilen yeryüzünün ilk mabedi Kâbe! Hz. İbrahim peygamberin ve oğlu İsmail'in secdeye kapanarak tabanını aşk gözyaşlarıyla yıkadığı Kutsal Mabet! Hz. Âdem'in yeryüzünde alnını ilk secdeye koyduğu yerde yükselen Beytullah! Tevhit inancının sembolü, vahdetin nişanesi, ekin bitmez vadiye can veren, nurun merkezi siyah bina!

Bir olan Allah'a ibadet için yapılmışken, Hz. İbrahim'den sonra Allah'a ortak koşmanın aracı haline gelen taştan, ağaçtan putların sığınağı olmuştu. Sahte tanrılar doldurmuştu içini. Duvarlarının arası dünyanın en güvenli yeri diye, sahte tanrılar da sığınmışlardı içine.

Mazlum kullar gibi Kâbe'nin de bağrı yanmadaydı. Ağlamaktaydı. Kutsiyetine kara çalan, insanların tapındığı ağaçtan ve taştan sanemler, hançer gibi saplanmıştı kalbine. Masumiyeti kirletilmişti sahte tanrılarla. Etrafında dönen müşriklerin bazıları da çıplaktı.

İnsanlığın muştusu, kurtarıcısı gelecek ve kendisini bu kirlerden kurtaracaktı. Duvarlarını lekeleyen, içini doldurulan kirleri uzaklaştıracaktı ondan. İbrahim peygamberin ve oğlu İsmail'in inşa ediş gayesine uygun tevhidi yaşayacak ve yaşatacaktı.

Ama mahzundu Kâbe. Hüzünlüydü. Bir olana secde etmesi gereken başlar, içini kirleten sahte tanrılara eğiliyordu. Sahte tanrıların ve putların onuruna adaklar adıyor, kurbanlar kesiyorlardı Mekkeliler. İçini, duvarlarını sahte tanrılarla ve putlarla kirlettikleri gibi

ruhlarını da kirletmişlerdi. Asıl Kâbe olan kalpleri de kömürden de karaydı.

Panayırlar düzenliyorlardı Kâbe'nin etrafında.

Mekke, evrenin kalbiydi, Kâbe de Mekke'nin kalbi. İnsanlar beytini kirletmişlerdi Rabb'in. İbrahim peygamberin duasıyla hayat bulan ekin bitmez topraklar Kâbe'yle ete kemiğe bürünmüş, tevhidin sembolü Kâbe, şirkin ve sahte tanrıların evi olmuştu.

Yine de kutsaldı Kâbe. Yine de ışık saçıyordu insanlığa. Fillerle gelen ordu bile söndürememişti onun ışığını. İnsanların beytini kirletmesine rağmen sahibi, sürü sürü kuşlar gönderdi fil sahiplerinin üstüne. Gagalarında ve ayaklarında taşıdıkları küçücük taşlar, Allah'ın evine el uzatanların başına dev kayalar gibi yağdı. Dilden dile anlatıldı onların başlarına gelen. Daha sonra son Peygamber Hz. Muhammed (sav)'le vücut bulan kutsal metinlerde de anlatıldı bu olay.

Kur'an da, Fil Suresi'nde şöyle buyurdu Allah, "Rabbin fil sahiplerine neler etti görmedin mi? Onların kötü planlarını boşa çıkarmadı mı? Onların üstüne sürü sürü kuşlar gönderdi. O kuşlar, onların üzerlerine pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı. Böylece Allah, onları yenilip çiğnenmiş ekine çevirdi."

Kâbe sayesinde onur bulmuştu çevresinde yaşayanlar. Saygı gördüler diğer kabileler arasında. Çevresindeki topraklar ekin vermese de ticaret gelişti.

Bir inanç şehri oldu Mekke, bir ticaret şehri oldu.

Çöldü etrafı. Tarıma elverişli değildi. Yazın Suriye'ye, kışın Yemen'e yol alırlardı. Kuzeyden güneye, güneyden kuzeye çölde uzayıp giderdi ticaret kervanları. Bazen İran'a, bazen Bizans'a kadar da varırlardı. Ekseriyetle tüccardı Mekkeliler.

Ebu Talip de ticaretle uğraşırdı. Kaderinden habersiz, Kâbe'nin Rabbi tarafından Kâbe'yi, İbrahim peygamberin duasın uygun Tevhit'in sembolü yapacak olan Hz. Muhammed (sav) de bu şehirde doğmuştu. Sekiz yaşından itibaren kanatlarının altına girmişti.

Hz. Muhammed (sav) güzel çocuktu. Akıllıydı. Doğmadan baba-

sını kaybetmiş, altı yaşında annesi de ölmüştü. İki yıl babası Abdülmuttalip sahip çıktı ona. O da vefat ederken, ölüm döşeğinde onca kardeşinin içerisinde kendisine vasiyet etti.

"Kardeşinin emanetine bakmak sana düşer. Eşin Fatıma da kendi çocuklarından ayırmaz onu."

Babası vasiyet etmese de alırdı kardeşinin emaneti öksüz Muhammed'i yanına. Evlat bildi Hz. Muhammed'i. Hatta evlattan öte sevdi.

Hz. Muhammed (sav) on iki yaşına gelmişti. Kendisi, ailesinin nafakasını kazanmak için kervanla Suriye'ye gitmeye hazırlanmıştı. Öksüz Muhammed (sav) karşısına dikildi. Boynunu büktü.

"Amca," dedi. "Beni burada sensiz bırakıp nereye gidiyorsun? Beni de götür."

Yol uzundu. Zahmet çoktu. Çöl, açlık, susuzluk, yorgunluk, sıcak, soğuk… Yine de kırmadı onu. Aslında kendisi de istemişti on iki yaşındaki öksüz Muhammed'i yanında götürmeyi. Yokluğuna dayanamıyordu.

Uçsuz bucaksız çölde yol aldı kervan. Çöl denizleri aşıldı, kırmızı tepeler arkada bırakıldı. Başlarının üstünde anlam veremediği küçük bir bulut ta yol aldı onlarla. Güneşin hararetine gölge oldu. Kervandakilerin en büyük korkusu kum fırtınaları yanlarına uğramadı bu yolculukta. Çöl çekirgeleri ve akrepleri de uğramadı. Geceleri de o kadar üşümediler diğer zamanlara göre. Şam'a birkaç konak mesafedeki Busra kasabasına varıldı. Hedef Şam'dı. Dinlenme ve kervanın ihtiyaçları için mola vermişlerdi. Konakladıkları yer Rahip Bahira'nın manastırının yakınıydı. Yemek için hazırlık yaparken manastırdan bir görevli geldi.

"Baş Rahibimiz sizi yemeğe davet ediyor." dedi.

Daha önce olmamıştı böyle bir davet. Duymamıştı da. Davet büyük yerden olunca gitmemek olmazdı.

"Tamam," dedi manastırdan gelen görevliye. "Büyük onur duyarız."

Kervandakilerle Rahip Bahira'nın davetine gittiler. Bekçi olarak on iki yaşındaki öksüz Muhammed (sav) kaldı kervanın yanında.

Mükemmel bir ziyafet sofrası hazırdı manastırda. Kendileri gibi görevliler de şaşkındı. Rahip Bahira daha önce yapmamıştı kimseye böyle bir davet. Üstelik hazırlıklarla bizzat ilgilenmişti de.

Ebu Talip şaşkındı. Kendilerini yemeğe davet eden Rahip Bahira, sürekli pencereden dışarı bakmaktaydı. Davet etmiş ama davettekilerle ilgilenmemişti. Aklına sorular üşüşmeye başlamıştı ki Rahip Bahira yüzünü kendisine döndürdü. Düşünceliydi ve biraz da şaşkındı. Sordu:

"Bu kervanın başı kim?"

"Benim." dedi Ebu Talip.

"Kervandaki herkes burada mı?"

"Burada."

Rahip Bahira tekrar pencereden dışarı baktı. Gözleri, kervanın başında asılı duran buluttaydı. Başını çevirmeden tekrar sordu.

"Hiç kimse kalmadı değil mi geride?"

Israr şaşırttı Ebu Talip'i. Endişelendi.

"Küçük bir çocuk kaldı," dedi. "Kervanın başına bekçi koyduk."

"O da gelsin." dedi Rahip Bahira. "Ben Kervanınızın başına bekçi gönderirim."

Manastırdan giden iki bekçinin ardından çaresiz, öksüz Muhammed (sav)'i de çağırdı. Yemekte Rahip Bahira'nın bakışları onun üzerindeydi. Hep onunla ilgilendi. Onunla konuştu. Ona sorular sordu.

Ebu Talip uzaktan endişeyle seyretti onları. Ağzına aldığı lokma büyüdü durdu boğazında. Yutmadı, yutamadı. Elini çekti sofradan.

Son gördükleri endişesini artırdı. Rahip Bahira, yeğeni Muhammed (sav)'in gömleğini sırtından çıkarmış, dikkatle sırtına bakmaktaydı. Ziyafet sofrasından kalkıp koşmak geçti aklından. Yeğeni öksüz Muhammed (sav)'i uzaklaştırmalıydı buradan.

Rahip Bahira'nın kendisine baktığını gördü. Eliyle gel işareti yapmıştı.

Hemen kalktı sofradan. Rahip Bahira'nın yanına vardı.

Rahip Bahira özel odasına götürdü kendisini. Yeğeni Muham-

med (sav) de yoktu yanlarında. Yalnızca ikisiydiler. Buna rağmen gizli bir şey söylüyormuş gibi kulağına eğildi.

"Bu çocuğun babası kim?"

Ebu Talip bu kadar çok ilgiden endişelendi. Yeğeninin başına bir şey gelmesinden korktu. Zor duyulur kısık bir sesle, "Benim." dedi.

Yalan da sayılmazdı. Amca, baba yarısı sayılırdı. Oğlu gibi, hatta oğullarından da çok seviyordu Muhammed (sav)'i…

"Benim oğlumdur."

Rahip Bahira inanmaz bir gözle baktı Ebu Talip'e.

"Benim gördüğüm işaretler öksüz olmasını gerektirir."

Daha bir endişelendi Ebu Talip. Sıcaklık bastı yüzünü, terledi. Rahip Bahira'nın ısrarlı bakışları hem dizlerinin, hem de dilinin bağını çözdü. Gerçeği söyledi.

"Kardeşimin oğludur. Yeğenimdir. Annesi ve babası ölmüştür. Benim himayemdedir."

Gülümsedi Rahip Bahira.

"Şimdi doğruyu söyledin."dedi.

Kendileriyle beraber hareket eden, kervan durduğunda tepelerinde duran buluttan, sırtındaki benden konuştu. Yemek yemesinden, oturmasından, sorduğu sorulara verdiği cevaptan konuştu. İncil'deki müjdeden anlattı. "Tevrat'ta da muştulandı!" dedi. Sonra da "Aman," dedi. "Aman bu sözlerimi kimseye anlatma, duymasın kimse. Buradan da ileri gitme. Mallarını burada sat. Alacağını da buradan al, dön geri. Benim gördüklerimi başkaları da görürse…"

Ebu Talip o an tam inandı bu öksüz çocukta bir başkalık olduğuna. Kimseye tek kelime etmedi. Şam'a birkaç konak kalmasına rağmen daha fazla kârdan vazgeçti, kervandaki bütün malları Busra kasabasında sattı. Alacaklarını da yine buradan aldı. Mekke'ye döndü.

İnişlerle çıkışlarla ilerledi zaman. En son oğlu Ali geldi dünyaya. Adını çok sevdiği yeğeni Muhammed (sav) koydu.

Ali de büyüdü, beş yaşına geldi. Mekke'de kıtlık baş göstermişti. Zaten kıt kanat geçinen Ebu Talip yoksul düştü. Mekke'nin saydığı, sözünü dinlediği soylu Ebu Talip, evine ekmek götüremedi.

Yoksulluk kötüydü. Hele ailesine bakamamak, beslenme ihtiyacını karşılarken bile zorlanmak. Kara kara düşünmekteydi. El açamazdı başkasına. Hoş, o günün Mekke'sinde uzatılan eli tutmazdı kimse. Düşeni çiğnerdi ayaklar.

Kara kara düşündüğü o günlerdeydi. Bir başkalık olduğuna inandığı, çok sevdiği, bazen de oğlum diye seslendiği yeğeni Muhammed (sav), kardeşlerinden Abbas'la geldi yanına.

Kardeşi ve yeğeni Hz. Muhammed'in durumu iyiydi. Özellikle de Hz. Muhammed (sav)'in. Beş yıl önce Mekke'nin en soylu ve zengin kadını Hatice ile evlenmiş, ayrı eve çıkmıştı. Mekke'nin en gözde semti Hacer Sokağı'nda eşinin sarı konağında oturmaktaydı. Mekke'nin en güvenilir insanıydı. O da tacirdi. "El Emin" diye çağırırdı insanlar.

Söze nasıl başlayacaklarını bilmez halde birbirlerine baktılar. Anlaşılan önemli bir şey söyleyeceklerdi ve karşılarındaki insanı kırmamak için dikkatliydiler. Söze Hz. Muhammet (sav) başladı.

"Amcacığım." dedi. "Amcam Abbas'la düşündük ve sana bir teklifle geldik. Yanlış anlama ve hemen reddetme."

Hz. Muhammed (sav) her zaman sözün en güzelini söylerdi. Dili tatlıydı. Fikirleri her zaman önemliydi. Asla boş konuşmazdı. İleriyi görür, her zaman tedbirin en iyisini düşünürdü.

Yeğeni Hz. Muhammed (sav) o tatlı diliyle sürdürdü konuşmasını.

"Mekke'de senin de bildiğin bir sıkıntı var. Ticaret azaldı. Tez de geçeceğe benzemiyor."

Ebu Talip, "Benim de belimi o büktü." dedi içinden. "Anlaşılan içinde bulunduğum sıkıntılı durumu amca yeğen aralarında konuşmuşlar."

Ama yine de merak etti. Yeğeni Muhammed ne diyecekti?

"Amcacığım! Sen, yıllarca baba oldun bana. Kendi çocuklarından önce bana yedirdin, içirdin. Sevgini esirgemedin. Annem Fatıma, ben gelmeden oturtmadı kendi çocuklarını sofraya. Mekke'deki bu sıkıntılı durum tez geçeceğe benzemez. Biz amcamla beraber düşündük ki, yükünü hafifletelim senin."

Ebu Talip, "Nasıl olacak bu?" der gibi baktı yeğenine. Hz. Muhammed (sav) aynı tatlılıkla söyledi tekliflerini.

"Oğullarından bir benim yanımda kalsın, her şeyi ile ben ilgileneyim."

"Biri de benim yanımda kalsın," dedi kardeşi Abbas. "Tüm sorumluluğu bana ait olsun."

Oğullarından birini yeğenine, diğerini kardeşine vermek!.. Zor bir durumdu. Gel gör ki içinde bulunduğu durum ona seçme şansı bırakmıyordu. Hem yeğeni Hz. Muhammed (sav) her zaman en doğruyu düşünür, en doğru kararı verirdi. Kâbe'de, Hacerül Esved'i yerine koyma konusunda kimse çözüm üretememişken, Onun hakemliğinde güzellikle çözülmüştü anlaşmazlık.

Rüzgâr, yağmur, sel, en önemlisi de zaman yıpratmıştı Kâbe'nin duvarlarını. Mekkeliler yeniden tamire başladılar duvarları. Her kabile kendisine verilen görevi onurla yerine getirmekteydi. İşbirliği içerisinde, uyumla yükseldi duvarlar. Ancak Hz. Âdem'den emanet, İbrahim peygamberin dualarla yerine yerleştirdiği Hacerül Esved taşı tartışma konusu oldu. Her kabile onu oraya yerleştirme onurunun kendisinde olmasını istiyordu. Tartışma büyüdü. Kâbe'nin içerisinde kabile liderlerinin sesi yükseldi. Tartışma büyüdü. İtiş kakışlar başladı. Eller tam kılıçlara uzanıyordu ki Kureyş'in en yaşlılarından Ebu Ümeyye'nin sesi duyuldu.

"Ey Kureyşliler! Ben-i Şeybe kapısından ilk girecek kişiyi hakem yapın. O kişi bu işe bir çözüm bulsun."

Ben-i Şeybe kapısından ilk Hz. Muhammed (sav) gelmişti. O'nu görünce yüzleri gülmüştü, beş dakika önce burunlarından soluyan kabile liderlerinin. İçlerinden bazıları sevinçle el çırpmışlardı.

"El- Emin bu, El Emin!"

Sonra hemen etrafını sarmışlar ve "Hakem sensin!" demişlerdi.

"Senin aklına ve hükmüne her zaman güveniriz. Çöz sorunumuzu."

"Sorun ne? demişti, yumuşaklıkla.

Sorun O'na anlatıldığında hemen sırtındaki hırkasını çıkarmış, yere sermiş, Hacerül Esved'i de ortasına koymuştu. Sonra da kabile liderlerine seslenmişti.

"Her kabileden bir temsilci gelsin. Tutsun hırkanın bir ucunu. Sonra yavaş yavaş ilerleyin taşın konulacağı yere kadar."

Kılıçların çekildiği bir anda, ne akılcı çözümdü o! Hiçbir kabile bir diğerinin önüne geçmemiş, bir diğerinden de geri kalmamıştı. Hırkanın ortasında Kabile temsilcileri tarafından konulacağı yere taşınan "Siyah Taş" son kerte de onun elleriyle yerine oturtulmuştu.

"Güzel hüküm verdin!" demişti Mekke'de yaşayan herkes. "Hacerül Esved'i yerine yerleştirme onurunu bütün kabilelere eşit dağıttın. Sen gerçekten emin kardeşsin."

Şimdi Kardeşi Abbas'la gelmiş ve "Oğullarından ikisini bize ver." demişlerdi. Kardeşi Abbas'a da bu teklifi onun yaptığından emindi. Çaresiz boyun büktü.

"Talip ve Akil'i bana bırakın." dedi.

Kardeşi Abbas da yeğeni Muhammed de "En doğrusu bu." dediler.

Cafer'i Hz. Abbas, Ali'yi de Hz. Muhammed (sav) aldı yanına. Ali, Hz. Muhammed (sav)'le beraber Hane'i Saadet'e yürüdü. Beş yaşına yeni girmişti.

İlk Müslüman

Ali, Hz. Muhammed (sav)'in evindeydi. Vefakâr eş Hz. Hatice şefkatle kucakladı onu. Gariplik hissetmesin istemişlerdi. Karı koca sımsıcak sarmışlar, bütün ilgilerini ona vermişlerdi.

Hz. Muhammed (sav) Mekke'nin en saygın tüccarlarındandı. Sözü en güvenilirdi. Fikirlerine değer vermeyen yoktu koca Mekke'de. İnsanların iyiliğini ister, herkesin yardımına koşardı. Dili baldan da tatlıydı. Kırıcı ve kaba bir söz asla dökülmezdi dilinden. Ezilen ve ağlayan insanları gördükçe üzülürdü. Ezenin karşısında dururdu her zaman. Erdemin peşinde koşardı. Mekke'de, haksızlığa uğrayan tüccarların haklarını korumak için kurulan Erdemliler Birliği'ne gönüllü katılmıştı. "El Emin" diye çağırıyordu herkes O'nu.

Gülsün isterdi yetimler. Hak, güçlü olana değil hak edene verilsin. Ve karanlığın cehaletinden kurtulsun insanlar. Kendilerine faydası olmayan sahte tanrılara kul olmasın. Güzellik dolsun kalplerine. Güzeli konuşsun insanlar. Güzelden yana olsunlar, güzel olsunlar. Dünya güzellikle dolsun isterdi.

Ama dertliydi Hz. Muhammed (sav) ve düşünceliydi. İnsanların, cehaletin karanlığında boğulmaları üzmekteydi kendisini. Biçare mazlumların feryadı rüyalarına girmekteydi. Bazı akşamlar, evlerinde eşiyle konuşurdu Mekke'nin bu durumunu. Bazen dostu Ebu Bekir'e açardı düşüncelerini.

Hz. Muhammed (sav) içkiden, putlardan, kötülerden ve kötülüklerden uzak dururdu. İnsanlar da uzak dursun isterdi. Sahte tan-

rılara kesilen kurbanlara da el sürmezdi. En çok üzüldüğü ise Hz. İbrahim'in emaneti, Allah'ın evi Kâbe'nin şirkin sembolü putların sığınağı olmasıydı. Birde bazı müşriklerin etrafında çıplak şekilde tavaf etmesiydi. Kendisi gibi Kâbe de acı çekmekteydi.

Bazen de uzaklaşırdı insanlardan. Mekke'nin uzağına gider, çölde ya da dağda yalnızlığın ortasında, yıldızların altında varlığı ve var edeni düşünürdü. Son zamanlarda sık gider olmuştu Mekke'nin yakınındaki Hira Dağı'na.

Hira Dağı, Mekke'nin kuzeyinde, Mekke'ye yaklaşık 6 kilometre uzaklıktaydı. Zirveye yakın bir noktada küçük bir mağara vardı. Oradan bakıldığında Kâbe de görünürdü. Yolu dik ve taşlıydı. Yürümek zordu. Hz. Muhammed son zamanlarda genellikle bu mağaraya gidiyordu. O akşam yine evde yoktu. Vefakâr eşi Hz. Hatice de endişeliydi.

"Yine dağa gitti." dedi Ali. "Bu defa epeyce gecikti."

Ali on yaşına, Hz. Muhammed (sav) ise kırk yaşına girmişti. Aylardan Ramazan'dı. Yirmi yedinci akşamdı. Evdeki herkes gibi o da endişelenmişti.

Hz. Hatice'nin gönlünün efendisi o gecenin sabahına doğru eve geldi. Korkmuştu. Yatağına yattı. Eşine, "Üstümü ört!" dedi. "Üstümü ört!"

Yorganın altında titrediğini gördü.

Hz. Muhammed (sav)'in Hira Mağarası'nda neler yaşadığıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Onu ilk defa bir şeyden bu kadar etkilenmiş gördü.

Sonraki günlerde öğrendi mağarada neler yaşandığını.

Hz. Muhammed (sav) Hira Mağarası'ndayken Melek Cebrail gelmiş, mağaranın içi nurla dolmuştu.

"Oku!" demişti Hz. Muhammed (sav)'e.

Hz. Muhammed (sav) çok korkmuştu.

"Ben okuma bilmem!" demişti. Cebrail bir kez daha seslenmişti.

"Oku!"

Hz. Muhammed (sav) yine "Ben okuma bilmiyorum!" demişti.

Cebrail üçüncüsünde daha sert bir emir vermişti.

"Oku!"

Hz. Muhammed (sav) çok korkmuştu.

"Ben okuma bilmiyorum, ne okuyayım?"

Cebrail kendi okuduklarını tekrarlamasını söylemişti.

"İkra, bismi rabbikellezi halak. Halakal insane min alak. İkra ve Rabbükel Ekrem. Ellezi âleme bil kalem. Allemel insane mâlem yâlem.

Oku! Yaratan Rabbinin adıyla… O, insanı alaktan yarattı. Oku! Senin Rabbin sonsuz cömertlik sahibidir. İnsana bilmediğini öğretendir. Kalemle yazmasını öğretendir."

Sonra da "Ey Muhammed! Sen seçildin. Allah seni kendine elçi seçti." demişti.

Cebrail yanından ayrılır ayrılmaz mağaradan çıkmış, gece olmasına rağmen o patika yoldan, dağdan inmiş. Baktığı her yerde, gökte bile Cebrail'i görüyormuş.

"Müjde sana, selam sana!" diyormuş Cebrail. "Sen Allah'ın elçisisin! Lâ ilâhe illallah!"

İşte o akşam korkuyla evine gelip hemen yatağına yatmış, vefakâr eşi Hz. Hatice'ye, "Üstümü ört!" demişti.

Yorganın altında bile tir tir titremiş, daha sonra kendine gelince de yaşadıklarını, gördüklerini eşine anlatmıştı.

"Deliriyor muyum ben? Bana görünmez varlıklar, cinler mi musallat oldu? Neler oluyor bana? Işıklar, haleler görüyorum. Değişik haller içerisindeyim."

Eşi Hatice, akıllı kadındı. Kocası Hz. Muhammed (sav)'i çok severdi. Mekke'nin en zengin ve en soylu kadınıyken o kadar taliplilerinden hiçbirine yüz vermedi. Hepsini geri çevirdi. Ticaret yaparken tanıştı Hz. Muhammed (sav)'le. Yaşça kendisinden küçük olmasına rağmen ahlakını ve dürüstlüğünü beğendiği için kendisi evlilik teklifi yaptı. Aile büyüklerinin de oluruyla evlendiler. Huzur dolu, mutlu bir evlilikleri vardı.

Hz. Hatice, Hz. Muhammed (sav)'e, "Ey Muhammed (sav)! Sen kavmi içerisinde sevilen, dürüst, güvenilir bir insansın. Kimsenin

kötülüğünü istemez, herkese iyilik edersin. Allah sana bir kötülük isabet ettirmez. Allah seni utandırmaz." dedi.

Evlenmeden önce gördüğü rüyasını hatırladı. Güneş gökte parlarken ayı da yanına alarak koynuna girmişti birden. Âlem göz kamaştırıcı bir nurla aydınlanmıştı. Rüyadan etkilenmiş ve akrabası Varaka'ya anlatmıştı. Varaka'nın söyledikleri hiç çıkmamıştı aklından.

"Müjdeler sana Ey Hatice! Kısa süre içinde Allah yüce hanene bir nur nasip edecek. Gaybı ancak Allah bilir ama öyle sanıyorum ki o nübüvvet nurudur. Kanımca son peygamber Haşimoğulları'ndandır. Sen ona hem eş, hem de ilk inanan olacaksın."

"Varaka'nın tabiri anlamını buldu." dedi içinden. Gül yüzlü eşinin endişelendiğinden daha fazla sevindi.

"Ey canımın canı! Ey sevgili! Canım, anam, babam sana feda olsun. Sendeki ne sihirdir, ne büyüdür. Sen ki yoksula verirsin. Yetimi korursun. Misafiri ağırlarsın, akrabana bakarsın. Bir felaket anında herkesin yardımına koşarsın. Allah bırakmaz seni yüzüstü. Ama Ey Muhammed! Ey canlar güneşi! İstersen benim akrabam Varaka'nın yanına git. Çok bilgili bir kişidir. Hz. İbrahim peygamberin getirdiği şekliyle Hanif dinine inanır. Ona gidelim."

Hz. Muhammed ve eşi Hz. Hatice, Varaka'nın yanına gittiler. Varaka bin Nevfel çok yaşlı ve hastaydı. Gözleri görmüyordu. Yatalaktı.

Hz. Muhammed (sav) gördüklerini ve yaşadıklarını anlattı. Varaka'nın görmeyen gözleri parladı. Bir ağaç gibi titredi.

"Kuddüs! Kuddüs!" diye haykırdı.

Hasta yatağında doğruldu hemen. Gözleri perdeli de olsa kalp gözüyle gül yüzlü sevgili Hz. Muhammed (sav)'i gördü. Titreyen ellerle elinden tuttu.

"Ey Muhammed!" dedi, nefes nefese. "Ey Muhammed! Nefsim kudretinde olan Allah'a yemin olsun ki anlattıkların doğruysa müjde sana. Çünkü sana gelen, senden önce kardeşlerin Musa ve İsa'ya gelen Namus-u Ekber'dir, Cebrail'dir. Sen bu ümmetin nebisisin. Unutma ki sen, bu sebeple yalancılıkla itham edilecek, eziyet ve işkencelere maruz kalacaksın. Ah keşke ben genç olaydım, hasta olamayaydım, gücüm

kuvvetim yerinede olaydı da senin kavmin seni yalanladıklarında ve seni bu memleketten çıkarmak istediklerinde sana yardım edebilseydim."

Gül yüzlü sevgili, canlar canı Hz. Muhammed (sav) şaşırdı.

"Bana dürüstsün, içimizdeki en güvenilir kişi sensin diyen ve beni seven bu kavmim, beni bu memleketten, doğduğum, yaşadığım yerden çıkartacak mı?"

Varaka, "Evet, ey Muhammed!" dedi. "Çünkü bütün büyük peygamberler din uğruna yaşadıkları yerlerden kısa süreliğine de olsa hicret etmek zorunda kaldılar. Sen de memleketinden çıkarılacak, hicret edeceksin."

Tam ayrılırken akrabası Hatice'yi çağırdı, Varaka.

"Aman kızım!" dedi. "Şimdilik bu işi gizli tutun. Sonu nereye varacak bilinmez. Sabır içerisinde bekleyelim."

Bu yaşanan olayın üzerinden bir gün mü geçmişti, iki mi yoksa üç mü hatırlayamadı. Bir gece kalktı. Yengesi Hz. Hatice ile gönüller sultanı Hz. Muhammed (sav)'in o güne kadar görmediği garip bir şekilde ibadet ettiklerini gördü. Bekledi. İbadetleri bitince sordu.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

Gül yüzlü Hz. Muhammed (sav), tebessümle cevap verdi:

"Yeri göğü yaratan, eşi ve benzeri olmayan Allah'a ibadet ediyoruz. Varlığı o yaratmış, rızkı da o vermiştir. Her şey O'nun kudretindedir. Öldüren de yaşatan da O'dur. O Allah ki, beni kendisine peygamber seçti. Sen de Allah'ın bir ve tek olduğuna, benim de onun elçisi olduğuma şahadet et."

Hz. Ali, canından çok sevdiği gül yüzlü efendisi Hz. Muhammed (sav)'e baktı. Zaten bakmaya doyulmazdı yüzüne. Ali daha on yaşındaydı ama çok akıllıydı.

"Bu çok önemli bir karar. Babama danışmam gerek." dedi.

Hz. Muhammed (sav) hüzünlendi. Allah'ın elçisi olduğunu Mekkelilere henüz söylememişti. Amcası Ebu Talib'in nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Şimdilik babana söylemesen?"

Yattılar. Ali o gece uyuyamadı. Düşündü hep. Hz. Muhammed (sav)'i düşündü. Gönlünün sultanı El Emin'i getirdi gözlerinin önüne. Oturuşu, kalkışı, yürümesi, yemek yemesi, içmesi, konuşması her şeyi, her şeyi bir başkaydı. Nur vardı yüzünde. Deruni anlamlar taşımadaydı sözleri.

Söylediklerini düşündü. Söylemediklerini, söyleyemediklerini düşündü.

"Yeri göğü yaratan, eşi ve benzeri olmayan Allah'a ibadet ediyoruz. Varlığı o yaratmış, rızkı da o vermiştir. Her şey O'nun kudretindedir. Öldüren de yaşatan da O'dur."

Oysa Mekke'de herkes tanrı diye Kâbe'nin içerisine konulan ağaçtan, taştan şeylere tapınıyordu. "Tanrımız Hubel!" diyorlardı. "Lat, Menat!" diyorlardı. Mekkelilerin dediği gibi, Kâbe'nin içerisine doldurulan ve kendilerini bile doyurmaktan, korumaktan aciz ağaçtan taştan putlar mı yaratmıştı kendisini? Dua etse onlara, istediklerini verebilir miydi onlar? Kendisine yararı olmayan, bir başkasına yardım edebilir miydi hiç? Allah, sığar mıydı hiç dört duvarın arasına? Girer miydi hiç ağaçtan, taştan cansız sanemlerin içine?

Kararını verdi. Doğruca sevgililer sevgilisi Hz. Muhammed (sav) ve eşi Hz. Hatice'nin odasının kapısının önüne vardı. Ve bekledi, bekledi. Çok sonra, sabah güneş doğarken açıldı kapı. Gönlünün sultanı, gül yüzlü efendisi kapıda göründü. Görür görmez de ellerini uzattı Ali.

"Şahadet ederim ki Allahtan başka ilah yoktur. Ve yine şahadet ederim ki Ey Muhammed! Sen Allah'ın hem kulu, hem de elçisisin."

Hz. Muhammed (sav) çok sevindi. Güller açtı gül yüzünde.

"Babana sordun mu?"

On yaşındaydı ama cevabı kendince oldu.

"Allah beni yaratırken babama sordu mu ki ben ona kul olacakken babama sorayım?"

MİTHAT BALA

Hazreti ALİ

Her yıldız bir ışıktır.
Sayısız yıldızlar vardır gökyüzünde.
İçlerinde bazıları vardır ki ayrılır diğerlerinden,
Yol olur, rehber olur sizlere.
Engin denizlerde de olsanız,
Çölde de kalsanız,
Karanlığın girdabında kaybolmazsınız,
Gideceğiniz yere götürür sizi.
Sahabeler içerisindeki Kutup Yıldızlarından biridir Hz. Ali.
Onu takip eden, koyu karanlıkta da kalsa,
Fitnenin ocağına da düşse yolunu kaybetmez,
Elinde Zülfikar varmış gibi biçer küfrü, açar Hakk'ın yolunu.

Bu romanda; Hz. Ali'nin İslam ve Hakk mücadelesiyle geçen hayatına tanıklık ederken, İslam'ın doğuşunu ve yeryüzündeki mazlumlara Kur'an ayetleriyle müjdelenen yepyeni bir dünyanın ilk yıllarını da âdeta yeniden yaşayacaksınız.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 511498

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari